

Тази книга бе предизвикана от 11 септември 2001 г., своеобразното начало на XXI век. Тя се опитва да разкаже за всичко, което се случи в международната политика веднага след 11 септември в продължение на малко повече от една година. Седмица след седмица светът придобиваше ново усещане за себе си, старите проблеми придобиваха нови измерения, координатите на световната политика бавно, но сигурно се променяха. Във времето след деня, който промени света, един важен въпрос остава без отговор. Преди години един учен го зададе така:

„Как е възможно да имаме толкова много информация, а да знаем толкова малко?“

ПАРАГРАФ 22 - ГЛОБАЛИЗИРАНИЯТ АБСУРД

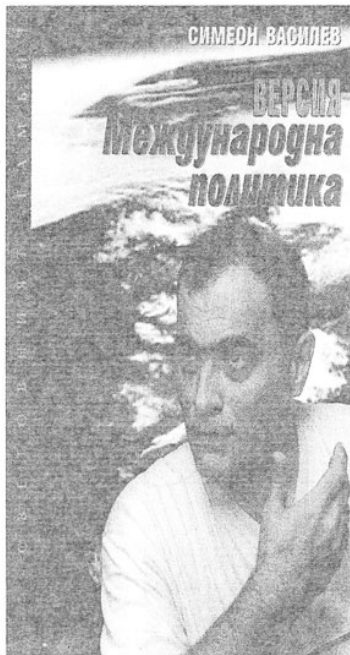
„Ор щеше да бъде луд, ако участваше и занапред в бойни полети, а щеше да бъде здрав, ако не участваше, но щом беше здрав, трябваше да продължи да лети. Ако летеше, щеше да бъде луд и нямаше да трябва да лети; но ако не искаше да лети, значи беше здрав и трябваше да лети. Йосарян бе дълбоко развълнуван от абсолютната простота на тази клауза в параграф 22" „Параграф 22", Джоузеф Хелър„Параграф 22" Параграфът на безмислието беляза и началото на XXI век, а черният 11 септември го направи параграфът на глобализирания абсурд. Джоузеф Хелър бе човекът, който някога „създаде нов израз, значещ едно и също, независимо в коя точка на света живеете". Сега се оказва, че не само мястото, но и времето няма особено значение. Абсурдно е някой преди двадесет години да си е мислил, че Съединените щати например ще атакуват Афганистан. Само че това е действителност, както и това, че

някакъв религиозен фанатик, заврян в пещерите на Афганистан, не само може да си открие сметка в изискана западна банка, но и да сине символи на модерния свят. Единствено логиката на Параграф 22 допуска доказателства за действителността на парадоксите или абсурдните прогнози - например някога Русия да нападне... Виетнам. Толстой имаше подредена и логична мисъл при описанието на войната и мира, или пък Достоевски за престъплението и наказанието. Класическите им представи за тъмните и светлите страни на човечеството днес са неестествени за глобализирания ни свят ако... не приложим прословутия Параграф на Хелър. Само параграфът на абсурда е в състояние да обясни „високотехнологичните“ определения като „мирна война“ или „военен мир“. Най-цивилизованите общества и доказаните демокрации водят „хуманитарни“ войни, свободният свят е готов да жертва личната свобода на гражданите, великите сили да влизат в коалиции, подходящи за средата на 19 век, а картата на света да се преначертава във ...Афганистан. Това е толкова абсурдно, колкото вероятността Осам бен Ладен да приеме християнството или в Кабул да бъде построен Световен търговски център. Ако поправим малко текста на Джоузеф Хелър, светът може да се огледа в абсурда на една клауза от параграф 22, която би изглеждала така: „Светът (Ор) щеше да бъде луд, ако участваше и занапред във войни (бойни полети), а щеше да бъде здрав, ако не воюваше, но щом беше здрав, трябваше да продължи да воюва (лети)“. Сега, в началото на XXI век светът не изглежда дълбоко развълнуван от абсолютната простота на тази клауза в Параграф 22, нито от това, че има толкова много информация, а знае толкова малко.

P.S. В Оксфордския речник срещу „Параграф 22“ е записано: „Дилема, участникът в която не може да спечели“.

—

Новата книга
на Симеон
Василев
е журналисти-
чески летопис
за началото
на 21. век

Симеон Василев знае много пътища за успеха на своя занаят, а и знае как се проправят пътища. Той е обходил редица страни, видял ги е по свой начин. Това му е дало възможност да бъде еднакво прецизен и при извикването на исторически спомени, и при боравенето с детайли от политическото всекидневие. И никак не случайно

143 коментара

новата му книга започва с едно интервю с Гюнтер Ферхойген на тротоара пред сградата на Европейската комисия в Брюксел. Все едно, че гледаме някой от филмите на Симеон Василев от неговата авторска телевизионна поредица "Световният гамбит" (1994-1995).

След книга първа "Световният гамбит" (2001) и книга втора "Глобализираният абсурд" (2003), третата книга "Версия "Международна политика" е събрала в своите 534 страници 143 коментара, подредени в 8 глави. Коментарите са писани между 2003 и 2005 г., но това, което прави силно впечатление, е, че те не са писани ден за ден. Писани са тези неща като градиво, което ще образува книга, писани са с далечен замисъл за едно бъдещо цяло. Сега вече - настояще. Няма да се побоя да причисля новата книга на Симеон Василев към необходимите помагала на студентите от нашите университети. Убеден съм също така, че тя е солиден наръчник за

практикуващите журналисти. А че и трите книги от поредицата "Световният гамбит" са сериозен летопис за началото на 21. век това е повече от сигурно.

Василев пише увлекателно. Стилът му е елегантно експресивен, сравненията, които прави са образни, а метафорите сполучливо употребени. Където и да отвори човек най-новата му книга, увлича се в четене. За себе си особено отделям редовете от коментара "Българските граници на европейска Европа". Там авторът казва: "Несъмнено България подписва един исторически договор с Европейския съюз, защото не само ще върне страната ни в голямото европейско семейство, но и ще даде перспектива след трудните години на изгубеното самочувствие. 25 април 2005 г. със сигурност ще остане в политическата ни история като датата, от която реално започва съвременното европейско настояще на България".

Проф. Веселин Димитров

април 2006 **Медиа свят** • 43